

Sk 4,1-23

¹ Kým hovorili ľudu, pristúpili k nim kňazi, veliteľ chrámovej stráže so saducejmi ² a rozhorčovali sa nad tým, že učia ľud a v Ježišovi ohlasujú vzkriesenie mŕtvych. ³ Položili na nich ruky a pretože už bol večer, zavreli ich do nasledujúceho dňa do väzenia.

⁴ No mnohí z tých, čo počuli túto reč, uverili, takže počet mužov dosiahol asi päťtisíc.

⁵ Na druhý deň ráno sa v Jeruzaleme zišli poprední muži, starší a zákonníci, ⁶ veľkňaz Annáš, Kajfáš, Ján, Alexander a všetci, čo boli z veľkňazského rodu. ⁷ Postavili ich do stredu a vypytovali sa: „Akou mocou alebo **v akom mene** ste to urobili?“ ⁸ Vtedy Peter, naplnený Duchom Svätým, im povedal: „Vodcovia ľudu a starší! ⁹ Keďže nás dnes vyšetrujete pre dobrý skutok na chorom človeku a pýtate sa, ako bol zachránený, ¹⁰ nech je to teda známe vám aj celému izraelskému ľudu: **V mene** Ježiša Krista Nazaretského², ktorého ste vy ukrižovali a ktorého Boh vzkriesil z mŕtvych! Vďaka nemu stojí tento človek tu pred vašimi očami zdravý.“ ¹¹ On je ten kameň, ktorý ste vy, stavitelia, zavrhlí a stal sa uholným kameňom. ¹² A v nikom inom niet spásy, lebo pod nebom **niet iného mena**, daného ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení.“ ¹³ Keď videli Petrovu a Jánovu odvahu a uvedomili si, že **Peter i Ján**³ sú neučení a prostí ľudia, veľmi sa čudovali a spoznávali, že sú to tí, čo boli s Ježišom. ¹⁴ Keď videli stáť s nimi aj uzdraveného človeka, nemohli nič namietat. ¹⁵ Prikázali im teda, aby vyšli z veľrady; potom sa spoločne radili: ¹⁶ „**Čo máme urobiť s týmito ľuďmi?**“ ⁴ Ved' všetci obyvatelia Jeruzalema vedia, že ich zásluhou sa stalo očividné znamenie, a my to nemôžeme poprieť. ¹⁷ Ale aby sa to medzi ľuďom ešte väčšmi nešírilo, pohrozme im, aby už nikomu viac nehovorili v tomto mene.“ ¹⁸ Potom ich zavolali a prikázali im, aby už vôbec v Ježišovom mene nehovorili a o ňom neučili. ¹⁹ No **Peter a Ján** im odpovedali: „Posúďte sami, či je pred Bohom spravodlivé viac poslúchať vás ako Boha. ²⁰ My nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli.“ ²¹ Opäť im pohrozili a prepustili ich, lebo nenašli spôsob, ako ich potrestať, a to pre ľud, pretože všetci oslavovali Boha za to, čo sa stalo, ²² keďže človek, ktorý bol zázračne uzdravený, mal vyše štyridsať rokov.

²³ Keď ich prepustili, **prišli k svojim** a porozprávali, čo im povedali veľkňazi a starší. ²⁴ Keď ich počuli, jednomyseľne pozdvihli svoj hlas k Bohu a povedali: „*Pane, ty si stvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich.*“ ²⁵ Ty si skrze Ducha Svätého povedal ústami nášho otca Dávida, tvojho služobníka: *Prečo sa búria pohanovia a národy snujú daromné plány?* ²⁶ Povstali pozemskí králi a vladári sa spojili proti Pánovi a proti jeho Pomazanému. ²⁷ Ved' v tomto meste sa naozaj spojili Herodes a Pontský Pilát s pohanmi a s izraelským ľuďom proti tvojmu svätému Služobníkovi Ježišovi, ktorého si pomazal, ²⁸ aby vykonalí všetko to, čo tvoja ruka a tvoj zámer vopred určil, že sa má stať. ²⁹ Pozri teraz, Pane, na ich hrozby a daj svojim služobníkom, aby ohlasovali tvoje slovo s úplnou odvahou. ³⁰ Vystri svoju ruku, **aby sa diali uzdravenia, znamenia a zázraky v mene tvojho svätého Služobníka Ježiša.**“ ³¹ Keď sa modlili, **zatriaslo sa miesto, kde boli zhromaždení, všetkých naplnil Svätý Duch a s odvahou ohlasovali Božie slovo.**

¹ Konflikt už nie je postavený na svedectve, že Ježiš vstal z mŕtvych, ale na tom, že Boh pôsobí skrze Ježišovo meno. (= vv. Sk 4,7.8.12.18, zázrak bol tiež v Ježišovom mene Sk3,6) Evidentnosť zázraku sa stáva obvinením pre neveriacich.

² Roháčkov preklad: *V mene Ježiša Krista, toho Nazarejského* (=Nazaretského). Židovské pramene hovoria často o Ježišovi ako o Nazaretskom.

³ Protagonisti veršov Sk 3,1-4,23 sú **Peter a Ján**. Lukáš podčiarkuje ich vzťah vo svojom evanjeliu (spolu idú pripraviť pre Ježiša veľkonočného baránka Lk 22,8; všimnúť si môžeme aj poradie apoštolov u Matúša a Marka = *Peter Jakub a Ján* Mk 9,2;14,33; Mt 17,1, zatiaľ čo Lukáš: **Peter, Ján** a Jakub Lk 9,28)

⁴ Otázka úprimných ľudí, ktorých preniklo pravdivé svedectvo, bola: *čo máme robiť?* (Sk 2,37). Otázka, ktorú si kladie synedrium je totálne odlišná: *Čo máme robiť s týmito ľuďmi?* Inými slovami, ako sa zbaviť týchto ľudí, čo pripomína vysporiadanie sa s nepohodlnými prorokmi v Starom zákone.

Nebát sa hrozieb a vrátiť sa k svojim (a nastanú nové Turíce)

1. Pokračujeme v meditácii rozpravy, ktorá sa spája tretiu a štvrtú kapitolu Skutkov apoštolov. Jej protagonistami sú Peter a Ján. V marci sme meditovali Petrov príhovor v optike Božieho milosrdenstva pre tých, ktorí sa podieľali na ukrižovaní Krista. (*Teraz viem, že ste to urobili z nevedomosti* Sk 3,17). Sk 4,1 nám hovoria, že táto Petrova kázeň bola prerušená príchodom kňazov, ozbrojenej stráže chrámu a tiež boli prítomní saduceji. Najmä táto posledná skupina, ako vieme z evanjelia, bola zásadne proti viere v zmŕtvychvstanie. Rast počtu Ježišových učeníkov znepokojil tých, čo sa cítili zodpovední za náboženský, ale aj politický profil ľudu, pred ich očami sa rodilo čosi, čo nemali pod kontrolou. Ježišovo učenie alebo učenie o Ježišovi hlásali ľudia, ktorí nemali vzdelanie a nekonfrontovali sa s veľkými školami izraelskej tradície. A napokon, na základe učenia o Ježišovi ohlasovali zmŕtvychvstanie, čo vadilo najmä saducejom.

2. Peter a Ján boli prerušení vo svojom kázaní, umlčaní, posadení do väzenia, ale zasiate slovo pôsobilo. A počet veriacich mužov dosiahol 5000. Lukáš píše, že na začiatku to bolo asi 120 osôb (Sk 1,15), potom Ježišovi veriaci vzrástli na 3000 mužov (Sk 2,41). Prerušenie kázania a uväznenie apoštolov teda neurobilo nič zlé, neodradilo veriacich, naopak, vzrast Cirkvi pokračuje. Ba čo viac, uväznení ohlasovatelia nadobúdajú veľkú podobnosť so samotným Ježišom. Uväznenie a následný súdny proces sa javí ako integrálna súčasť ohlasovania, ktoré nie je iba slovom, ale aj svedectvom života.

3. Apoštoli boli zatknutí pre to, že učili (bez vzdelania) a pre to, čo hlásali (zodpovedných predstavených sa dotýkala najmä osobná zodpovednosť za jeho smrť). Poprední muži sa však museli konfrontovať aj s inou skutočnosťou, totiž s evidentným zázrakom uzdravenia človeka, ktorý mal 40 rokov (Sk 4, 22) a od narodenia bol chromý (Sk 3,2). Samotný fakt nebolo možné poprieť, išlo už len o to, **či sa to naozaj stalo mocou Ježišovho mena**. A to sa stalo ústrednou otázkou pred súdnym tribunálom (Sk 4,7). na to, či sa niečo deje v sile Ježišovho mena neexistoval a nikdy nebude existovať nijaký priamy dôkaz, je len jedna cesta: počúvať slová a svedectvo života tých, ktorí toto meno ohlasujú a v tomto mene konajú. Toto je jasné svedectvo Petra a Jána: nech je to teda známe vám aj celému izraelskému ľudu: **V mene Ježiša Krista Nazaretského ... stojí tento človek tu pred vašimi očami zdravý** (pozri pozn. 2 k textu).

4. Všetkých v synedriu udivila Petrova odvaha i presvedčivosť jeho slov, ktorá ostro kontrastovala s ich úbohým vzdelaním. Stáli bezmocní aj voči nepopierateľnému faktu uzdravenia – ale ... ich srdce sa uzatvorilo. Bolo to preto, že by stratili svoju moc? Že nechceli uznať svoj omyl, keď odsúdili Krista? Boli stále presvedčení o tom, to nemohla a nemôže byť Božia cesta? V každom prípade stojíme pred tajomstvom ľudskej zatvrdilosti voči ohlasovaniu Krista ako nositeľa spásy pre človeka.

5. **My nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli** (v. 20). Peter a Ján sú verní svojmu poslaniu, napriek odmietnutiu i hrozbám. Toto nám pripomína vernosť nášmu saleziánskemu poslaniu: ohlasovať Krista mladým. Do našej vernosti sa niekedy zamiešajú vonkajšie hrozby (ako tomu bolo v 50-tych rokoch minulého storočia), ale oveľa viac sú to hrozby vnútorné, ktoré pochádzajú z *vnútra*, z *nášho srdca* (Mk 7,21). Lebo do ľudského srdca sa všeličo vkradne, čas beží a niektoré veci dokážeme opustiť. Túto skúsenosť zažilo aj dielo na Valdoccu v roku 1884. Don Bosco v povestnom sne z Ríma badá, že direktori, prefekti, učitelia, asistenti opustili chlapcov na dvore, pri hrách. Opustili osobný záujem o mladých. A v mnohých veciach sa mohli aj zodierať, ale nebolo to nič platné. Nijaká námaha, nijaká obeta v práci, či v komunite

nenahradí odvahu budovať osobné vzťahy, vytvárať klímu osobnej dôvery, osobne byť prítomný. Toto je naša reč voči mladým. Naše srdce i rozum nám často môžu povedať: ja sa na to už necítim. A predsa: nemali by sme zabúdať na to, čo sme videli a zažili, na to, čo nás pritiahlo k povolaniu, na to, čo sme videli a obdivovali na donovi Boscovi. My sa nemôžeme nechať odradiť.

6. Prišli k svojim. Svedectvo nespočíva len v mocných činoch či veľkých zázrakoch ale aj v svedectve spoločenstva. Peter a Ján nie sú vyčnievajúci alebo osamotení hrdinovia, oni sa vracajú do spoločenstva bratov a sestier, kde vyrozprávali svoju skúsenosť prvej konfrontácie so silami odporu voči Ježišovi. Ako veľmi sa mýlia tí „veľkí apoštoli“, ktorí sa nevedia vrátiť medzi svojich a spolu s nimi sa modliť o dar Ducha. Lebo ohlasovanie slova pokračuje cez Cirkev a skrze Cirkev.

1. *Počet veriacich rástol aj napriek uväzneniu apoštolov.* Netrpíme mylnou predstavou, že ohlasovanie evanjelia bude najúspešnejšie, keď odstránime z nášho života všetky prekážky?
2. *Konať v Ježišovom mene.* To neznamená používať takúto formulku. Znamená to veriť v Ježišovu živú prítomnosť. Nie je moje apoštolské pôsobenie len rozprávanie o tom, že Ježiš tu bol? A veľmi málo poukazujem na to, že Ježiš tu je a môže skrze nás konať
3. Aké „hrozby“ mi zabraňujú žiť obetavejšie pre apoštolát medzi mladými a pre spoločenstvo?